

A zsiráf és a médiasztár

Beszélgetés Dóka Péter ifúságiregény-íróval

Dóka Péterrel az Országos Tinikönyvtári Napok keretében megrendezett író-olvasó találkozón ismerkedtem meg. Az író, aki egyben a beszélgetést vezette, 34 éves, vitapartneri kilencedikes – tizenöt-tizenhat éves – gimnazista lányok voltak. Az egyórás tereferén Péter igen kevés információt árult el magáról, elsősorban a lányokat faggatta olvasási szokásaikról, kedvenc filmjükről vagy példaképeikről. A találkozó után ezért úgy gondoltam, ideje lenne őt is jobban bemutatni a közönségnek.

– *A beszélgetésben elhangzott, hogy a fővárosi Steinmetz Miklós – azóta Hunyadi – Gimnáziumba járt. Hogyan élte meg középiskolai éveit?*

– Egy életre meghatározó élmény volt a Hunyadi, több szempontból. Jó volt, mert itt találtam először olyan barátokat, akikkel azóta is tartom a kapcsolatot. A szomszédos zeneiskolában énekelni, gitározni tanultam, ami nagyon sokat jelentett: kitárult a világ. A gimnáziumi évekre azonban rányomta bélyegét személyes konfliktusom az osztályfőnökömmel, aki a magyartanárnom is volt. Tizenéves koromtól kezdve határozott elképzelésem volt arról, hogy író szeretnék lenni. Írtam az iskolaújságba, a Pajtásba, iskola mellett elvégeztem egy újságíró-tanfolyamot, sajnos azonban tanárom nemhogy nem értékelte ambícióimat, hanem tulajdonképpen lerombolta az önbizalmamat. Nekem az irodalom a legfontosabb, legkedvesebb tantárgyam volt, de rossz jegyeim miatt elbizonytalanodtam, ezért a gimnázium után újra be kellett bizonyítanom magamnak, hogy képes vagyok írni.

– *Milyen irányba indult az érettségit követően?*

– Egy évig a Miskolci Egyetemen tanultam, majd 2001-ben az ELTE-n szereztem magyar szakos diplomát, amit 2004-re megtoldottam egy német nyelvtanári diplomával is. Az egyetemi évek alatt filmeztem, íróként

Triesztben, James Joyce szobra mellett

és rendezőként közreműködtem az OFF fesztiválfődíjas, *A bátyám, Igor* című videofilmbe, társrendezőként pedig az *Isten a Szigeten* című dokumentumfilmbe, ami 1998-ban a Faludy Akadémia fődíját kapta. Emellett könnyed stílusban megírt, de általában szomorú kicsengésű novellákat írtam, amelyek különböző irodalmi folyóiratokban jelentek meg, például a *Mozgó Világban*, a *Magyar Naplóban* és a *Kortársban*.

– *Az újságíró-tanfolyamnak nem lett folytatása?*

– De, tulajdonképpen egy egyetemi lapba írt cikkemnek köszönhető, hogy 1998-ban Vörös T. Károly, a Népszabadság akkori kulturális rovatvezetője felkért külsős munkatársnak. Négy évig maradtam, 99 filmkritikát írtam meg. Az első egy év persze reszketős volt, filmmel keltem és feküdtem, mert bár elemezni tudtam, de a filmes műveltségem hiányos volt. Vörös T. Károlytól rengeteget tanultam, mert bár egyenes, sőt sokszor nyers a véleménye kimondásában, mégis rajong érte az ember. A filmkritikák írása mellett egy internetes lapot is

szerkesztettem, de a Népszabadságnak köszönhető, hogy az emberek megismerték a nevemet. Azonban arra már korábban rájöttem, hogy az újságíró szakma mégsem nekem való, talán azért, mert nem vagyok elég rámenős. Ismerőseim mondták, hogy az írói stílusom Rejtőére, Aszlányi Károlyéra hasonlít, ezért azt tanácsolták, a felnőttek helyett inkább az ifjúságnak írjak egy könyvet.

– **Sokáig nem váratott magára első műve, *Az ellopott zsiráf*, hiszen 2003-ban adta ki a Móra Könyvkiadó.**

– Szerencsém volt, mert Balassa Anna, a Móra akkori főszerkesztője fantáziát látott bennem (és kéziratomban), kiadta a könyvet, sőt 2005-ben állást is ajánlott a vállalatnál. Manapság az írásból ugyebár nem nagyon lehet megélni, ezért három éve irodalmi szerkesztő vagyok a Móránál. Évi 140 könyvet jelentetünk meg, tehát az olvasás, szerkesztés mellett alig jut időm az írásra.

– ***Az ellopott zsiráf egy reális, de teljesen képtelen történet Szalai tatáról, a vidéki nagypapáról és unokáiról, akik elhatározzák: megkeresik az állatkertből ellopott zsiráfot. 2005-ben megjelent második kötete, a „Hogyan lettem médiasztár?” azonban egészen más. Nemcsak hogy a nagyobb kamaszoknak, a 13-15 éves korosztálynak szól, de a történet sem annyira bohókás.***

– Ebben az a furcsa, hogy amikor írtam, nem éreztem benne a szomorúságot, csak utána döbbsentem rá, főleg az író-olvasó találkozókon hallott visszajelzésekből. A sztori tulajdonképpen vidám, hisz főhőse, Sali egy véletlen folytán főszerepet kap egy színdarabban, ennek hatására pedig hamarosan egy mobiltelefoncég reklámarca, azaz „médiasztár” lesz. Olvasóimtól azonban megtudtam, hogy sok gyereket nem is ez a vonal fog meg a könyvben, hanem a családi háttér, ami persze nem túl vidám. Sali édesapja régen alkoholista volt, de felesége most sem bíz benne, otthon állandósulnak a veszekedések, az apai ígéretések és ezek be nem tartása. Az apa a könyvben elhagyja családját, de még jobban züllésnek indul, ezért a végén visszamegy a familiához. Sok kamaszt ez gondolkodtat el, mert tudnak azonosulni Salival, hisz manapság annyi gyerek él csonka családban vagy olyan szülők mellett, akik mindig kiabálnak egymással.

– ***Említette, hogy sok visszajelzést kap az író-olvasó találkozókon. Milyen élményei vannak?***

– Rengeteg helyre meghívják. Jártam például Miskolcon, Debrecenben, Hajdúszoboszlón, Székesfehérvárott és Tiszaújvárosban. Mindegyik más, valahol az nyújt örömet, hogy a gyerekek ismerik a könyveimet, és azokról beszélgetünk, máshol rajzokat kapok a tanulóktól, amiket illusztrációként *Az ellopott zsiráf*hoz rajzoltak. A legegységesebb találkozó talán az erdélyi, sepsiszentgyörgyi volt, ott sokkal tisztelettelőbbek, viszont zárkózottabbak a gyerekek. Csüggték minden szavamon, értékelték, hogy egy „igazi magyar író” jött el hozzájuk, de nehezen lehetett belőlük kiszedni néhány szót magukról, tehát

nem tudott olyan kötetlen beszélgetés kialakulni, mint például itt ma.

– ***Mikor vehetik kézbe az olvasók a következő könyvét?***

– A közeljövőre több tervem van. Már megvan a következő gyerekregény ötlete: tulajdonképpen *A három testőr* ifjúsági változata, négy fiú barátságáról fog szólni. Tervezem egy novelláskötet megjelentetését is, ez felnőtteknek fog szólni. Nagyon vágyom arra, hogy végre írjak egy felnőttregényt is, de az még nem teljesen érett meg bennem – talán a novelláskötet elvezet ide.

– ***Végül meséljen kicsit a családjáról. Saját gyermekeinek mikor olvassa majd fel könyveit?***

– Remélem, néhány év múlva apa leszek, és majd rajtuk tesztelhetem az új írásaimat. Feleséggel, Dórával tíz éve élünk együtt, két éve házasodtunk össze. Előtte szüleimmel éltem, szerencsére ők mindig támogattak ambícióimban. Mindketten magyar irodalom szakos tanárok, bár mára édesapám üzletemberré vált, az Observer Médiafigyelő Kft. igazgatója. Ha ők nem azt a támogatást nyújtják annak idején, amit kaptam, akkor könnyen lehet, hogy ma nem lett volna miről beszélgetnünk!

Szabó Anikó

